medicijnen te halen." — Zij haalde een fleschje uit haar taschje.

„Iemand ziek?" — „Stervende!"

Haar stem begaf haar en Wijland doortrilde een aandoening van medelijden.

„Zeg me nu, hoe ik u helpen kan," begon hij weer op aanmoedigenden toon.

„Ik moet u een zonderlingen dienst vragen. Vader kan nog nauwelijks tot morgen leven. Toen ik hem vanavond verliet, riep hij voortdurend om Jakob en klaagde dat hij er niet was. Toen ik u nu in de tram zag stappen, trof mij uw gelijkenis met Jakob. U heeft hetzelfde krullende haar en ook uw gelaatstrekken zijn sprekend de zijne. Een stervende man kan zijn hand over uw gelaat strijken, zonder eenig verschil te ontdekken. O, ik heb in de tram in stilte gebeden, dat u er in zoudt toestemmen — om voor Jakob door te gaan."

Terwijl ze haar zonderling verzoek deed, kwam bij Wijland onwillekeurig twijfel op aangaande haar eerlijkheid en goede trouw. Een twijfel die echter werd weggenomen door haar open, onbevangen blik.

„Is dat niet onverantwoordelijk?" vroeg hij.

„In dit geval niet! O, ik zie 't, u vertrouwt mij niet."

„Dat doe ik wel; doch wat voor goeds zal het uitrichten als ik kom?"

„Het zal vader gelukkig doen sterven!"

„Dan stem ik toe!"

Ze beloonde hem met een dankbaren blik. Spoedig daarop hadden zij haar huis bereikt, en opende ze de voordeur. In de gang kwam hen een pleegzuster te gemoet.

„Hoe is 't, zuster?"

„Hij leeft nog, juffrouw!"

Het meisje had daarna even een fluisterend onderhoud met de verpleegster, daarna wendde zij zich tot Wijland:

„Wilt u mij naar boven volgen, mijnheer? Uw hoed en stok kunt u hier laten."

Door het jonge meisje voorgegaan, klom Wijland naar de eerste verdieping, waar uit een der slaapkamers hem een zwakke stem tegenklonk.

„Jakob! Jakob!"

Het meisje legde den vinger op haar lippen, liep het portaal over en deed een kamerdeur open.

„Wacht een oogenblik," fluisterde zij, „ik zal naar vader toegaan en hem zeggen dat je hier bent."

Wijland bleef alleen. In een spiegel tegenover hem zag hij zijn eigen ontsteld gelaat. In de aangrenzende kamer hoorde hij stemmen, de een zwak en klagend, de andere zacht en sussend. Even later verscheen het meisje weer en wenkte hem. Hij trad de ziekenkamer binnen. Een scherm stond voor het bed. In den schemer, want het gas was zeer laag gedraaid, onderscheidde Wijland vaag een ouden man, ondersteund door eenige kussens.

„Ben jij 't, Jakob?" vroeg hij met zwakke stem.

Wijland verzachtte zijn stem en antwoordde:

„Ja!"

„Kom dichterbij, jongen!"

De tastende wijze waarop de hand van den zieke naar den jongen man zocht, deed deze tot de ontdekking komen dat de oude man blind was.

„Je bent Jakob dus werkelijk? Je bedriegt mij niet?"

Het meisje sprak voor hem.

„Betast zijn gelaat, vader, en u zult bemerken, dat hij 't is!"

De zieke streek zacht over het hoofd van Wijland, daarna over zijn voorhoofd, neus en mond. 't Was een pijnlijke proef die Wijland zenuwachtig maakte.

„Ja, 't is Jakob," mompelde de zieke, „zonder twijfel, als de foto op den schoorsteen niet liegt."

Ze zwegen alle drie. De oude man nam Wijland's hand in de zijne en streek er liefkoozend over. Plotseling begon hij zwaar adem te halen.

„Heb je het licht uitgedraaid, Marie? Het wordt zoo donker!"

Terwijl hij sprak bogen Wijland en het meisje zich beiden over hem heen, om zijn fluisterende woorden op te vangen.

„Jakob, beloof je me goed voor Marie te zullen zorgen?

Ze is altijd een lieve dochter voor mij geweest . . .

Ze zal een goede vrouw voor je worden!"

Zijn hoofd viel op het kussen terug. Het jonge meisje gleed op haar knieën voor het bed neer en barstte in snikken uit.

Wijland legde haar troostend de hand op den schouder. Het meisje ontroerde zijn hart, zooals nog nooit te voren een vrouw gedaan had.

Zacht stond hij op en liep nadenkend de kamer op en neer. Wat was dat voor een vreemd avontuur?

Hij peinsde over den onbekenden jongen man op wien hij zoo sprekend geleek en wiens plaats hij had ingenomen. Ah, op den schoorsteen stond diens portret, had de stervende man gezegd.

Hij liep er heen en nam het in de hand. . . . *Het was zijn eigen portret*!

Haastig wendde hij zich om; het meisje was juist opgestaan.

„Zeg me," riep hij gejaagd uit, „den naam van den man, dien ik heb moeten vervangen. En hij," hier wees Wijland naar den ouden man, „is hij werkelijk uw vader?"

Ze beantwoordde de laatste vraag het eerst.

„Neen, ik was zijn aangenomen kind. Dien hij wachtte was zijn neef, Jakob Wijland!" — Hij deed een stap nader.

„Ik ben Jakob Wijland," antwoordde hij ernstig.

* * *

De begrafenis was afgeloopen. Jacques Wijland was met Marie Harteveld alleen.

„Ik heb je iets te zeggen," begon hij. „Het is mijn voornemen den laatsten wil van mijn oom te eerbiedigen."

Eerst begreep ze hem niet. De doorgestane emoties hadden haar geheugen van streek gebracht.

„Wat bedoel je?" stamelde zij.

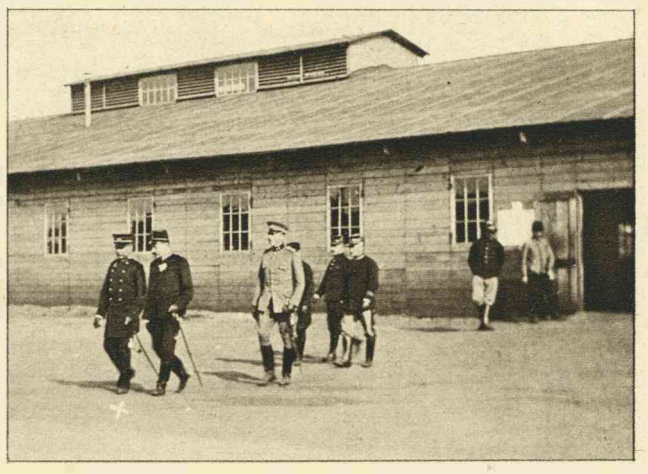
Hij nam haar hand in de zijne.

„Herinner je je niet? Ik zal je behoeden als een kostbaren schat, omdat ik je liefheb. Ik zal voor je zorgen — als je echtgenoot!"

50-JARIG BESTAAN DOORGANGSHUIS TE GRONINGEN. (V.F.B.)

De feestmaaltijd, door 't bestuur van het Doorgangshuis te Groningen aangeboden aan verpleegden en genoodigden ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der inrichting. Het huis geniet 'n uitstekende reputatie en is door geheel 't land bekend.

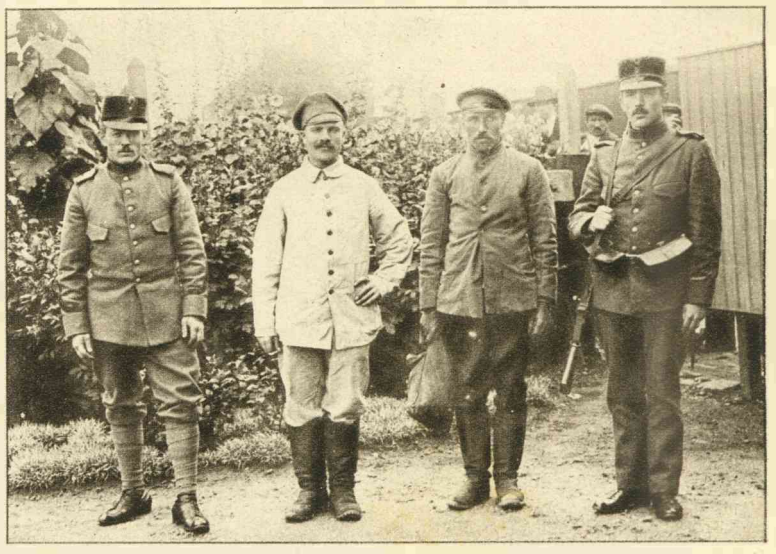
BEZOEK VAN GENERAAL SNIJDERS.

Verleden week heeft Generaal Snijders, (x) opperbevelhebber van Land- en Zeemacht, een bezoek gebracht aan het kamp voor geïnterneerde Belgen te Oldenbroek. De commandeerende officier van het kamp leidde Z. Exc. door de verschillende gebouwen die met zeer veel belangstelling door den generaal werden bezichtigd.

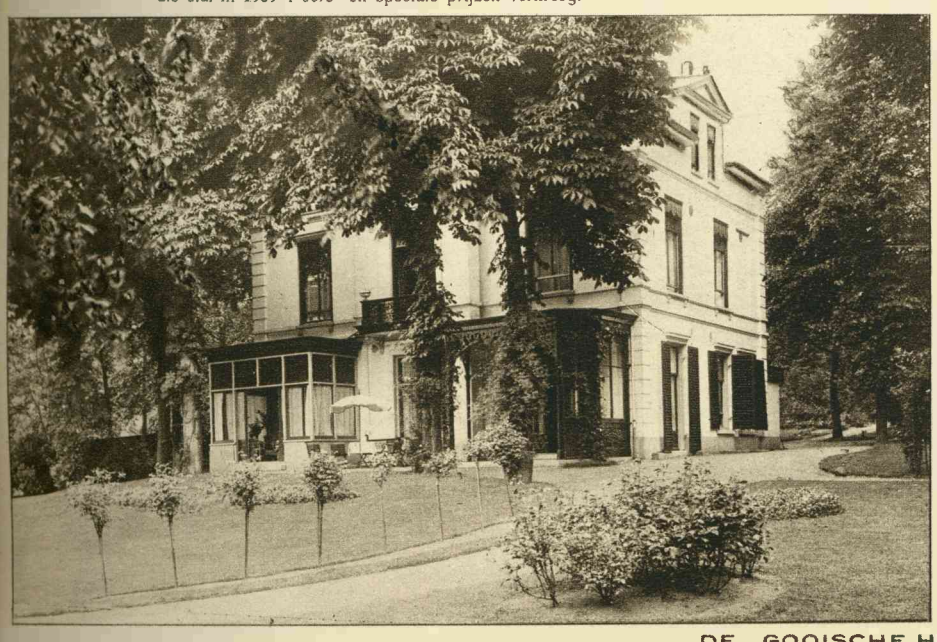
DUITSCHE DOGGEN.

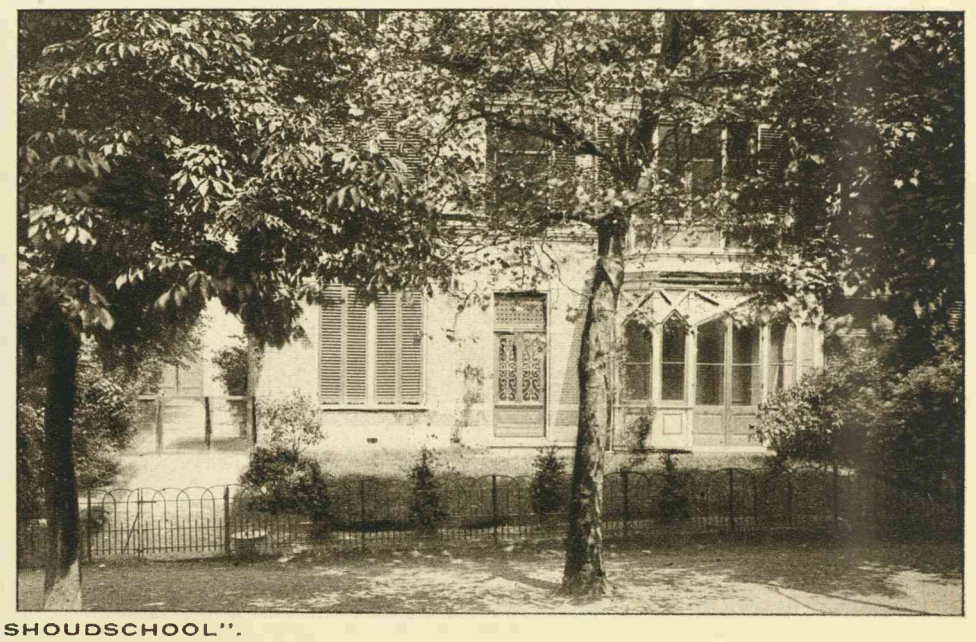
De heer Bron Vos, een beroemd fokker van Duitsche Doghonden, met zijn twee meermalen bekroonde doggen. Links Nestor, die op verscheidene tentoonstellingen zoowel in binnen- als buitenland verscheidene eere- en speciale prijzen behaalde. Rechts: Hedwig, de moeder, die o.a. in 1909 4 eere- en speciale prijzen verkreeg.

ONTSNAPTE KRIJGSGEVANGENEN.

Twee uit een krijgsgevangenenkamp nabij Keulen (Duitschland) ontvluchtte Russische gevangenen, die na een zwerftocht van een maand, bij Roermond veilig de Nederlandsche grens wisten te bereiken. Vermoedelijk behoorden deze mannen tot een grooter aantal, dat aan de waakzaamheid der Duitschers wist te ontsnappen.

DE „GOOISCHE HUISHOUDSCHOOL".

Wij kunnen onzen lezeressen een kiekje aanbieden van de eerlang te openen „Gooische Huishoudschool." Het grootste der beide gebouwen (links) is — met uitzondering der bovenste verdieping, waar de onderwijzeressen haar intrek nemen — geheel ingericht voor het onderwijs; het kleinere (rechts) is bestemd tot woning van het internaat en van de directrice. De bestuurster, Mejuffrouw Gr. Oldenboom, is daar te spreken Maandagavond 7—9, Woensdagmiddag 2—4 en Vrijdagmorgen 10—12. Naast de opleiding tot huishoudster, hulp in de huishouding, dienstbode, biedt de school aan zeer verschillende categorieën van leerlingen losse cursussen, omvattende alle vakken van het huishoudonderwijs. Deze inrichting, de eerste van dien aard in het Gooi, gelegen op een der mooiste punten van Hilversum, biedt dus wel „elck wat wils." Moge zij bloeien!